

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 254)

Oct (1)/ 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 74)

6. இச்சாபரவதீ ஸாஹம் போதகாம்ச விவர்திநீ

சப்தப்ரஹ்ம மயீ பூத்வா விவர்தே அஹம் கலாத்வநா

பொருள் - என்னுடைய இச்சைகளில் எந்தவிதமான தடைகளும் இன்றி நான் அவற்றைப் பின்பற்றுகிறேன். ஞானம் என்னும் என்னுடைய பகுதி மூலம் நான் சப்தப்ரஹ்மமாக ஆகிறேன். அதன் பின்னர் கலா என்ற ப்ரவாஹத்தில் ஒவ்வொரு நிலையாக வெளிப்படுகிறேன்.

7. கலா ஜ்ஞாநாதய: ப்ரோக்தா: ஷட்குணா: பாரமேச்வரா:

தாஸாம் த்ரிகத் வியோகேந விவர்தே தத்வ வர்த்மநா

பொருள் - கலா என்பது ஞானம் தொடக்கமாக உள்ள ஆறு குணங்களாகும் (ஞானம், ஐச்வர்யம், சக்தி, பலம், வீர்யம் மற்றும் தேஜஸ்). இவை உயர்ந்த ஈச்வரனுடையவை ஆகும். இந்த ஆறும் மூன்று ஜோடிகளாக (இரண்டு வீதம்) பிரிக்கப்பட்டு, தத்வங்கள் மூலம் நான் வெளிப்படுகிறேன் (ஞானம் + பலம் = ஸங்கர்ஷணன், ஐச்வர்யம் + வீர்யம் = ப்ரத்யும்நன், சக்தி + தேஜஸ் = அநிருத்தன்).

8. ஸங்கர்ஷணாதயோ தேவாஸ்தத்வாநி ஸுரஸத்தம

வர்ண வ்யதிகரைர் பூயோ விவர்தே மந்த்ர வர்த்மநா

பொருள் - தேவர்களின் தலைவனே! இந்தத் தத்வங்களால் ஸங்கர்ஷணன் முதலானவர்கள் குறிக்கப்படுகிறார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து பல ஒலிகளின் சேர்க்கையுடன் கூடிய மந்த்ரங்களாக நான் வெளிப்படுகிறேன்.

9. தஸ்ய மந்த்ராத்வநோ வ்யக்திம் கதந்த்யா மே நிசாமய
சப்தப்ரஹ்ம விவர்தோ அயம் கிரணாயு தஸங்குல:

பொருள் - இப்போது நான் மந்த்ரங்களைக் குறித்துக் கூறுகிறேன். இவை சப்தப்ரஹ்மம் மூலம் லக்ஷக்கணக்கான கிரணங்களாக வெளிப்படுகின்றன.

10. சில்லக்ஷண: ஷட்குணாத்மா தஸ்ய பேதச்சதுர்வித:
க்வசித் பீஜம் க்வசித் பிண்டம் க்வசித் ஸம்ஜ்ஞா க்வசித் பதம்

பொருள் - ஆறு குணங்களுடன் கூடிய மந்த்ரங்களை நான்குவிதங்களாகப் பிரிப்பார்கள். சில நேரத்தில் அது பீஜம் என்றும், சில நேரத்தில் அது பிண்டம் என்றும், சில நேரத்தில் அது ஸம்ஜ்ஞா என்றும், சில நேரத்தில் அது பதம் என்றும் கூறப்படும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 254)

அதிகரணம் - 4 - ஈசுஷதிகர்மாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஞானிகளால் காணப்படுவனாக ப்ரச்ந உபநிஷத்தில் கூறப்படும் புருஷன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

1-3-12 ஈசுஷதிகர்ம வ்யபதேசாத் ஸ:

பொருள் - காணப்படுபவனாகக் கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே, இவ்விதமே கூறப்படுவதால்.

விஷயம் - அதர்வண வேதத்தை சேர்ந்தவர்களால், ஸத்யகாமன் கேட்கும் கேள்விகள் அடங்கிய பகுதியில் (இவர் சிபி என்பவருடைய புத்திரர் ஆவார். இவரும் ஸுகேசர், கார்க்யர், கௌஸல்யர், பார்க்கவர், கபந்தீ என்னும் ஐந்து முனிவர்களுடன் சேர்ந்து ப்ரஹ்மத்தை அறிவதற்காக பிப்பலாதர் என்ற ரிஷியைக் காண வந்தனர். அப்போது ஸத்யகாமன் கேட்ட இதுவாகும்); ப்ரச்ந உபநிஷத் (5-5) - ய: புநரேதம் த்ரிமாத்ரேண ஓம் இதி ஏதே ஏவ அசுஷரேண பரம் புருஷம் அபித்யாயித ஸ தேஜஸி ஸூர்யே ஸம்பந்ந | யதா பாதோதர: த்வச்சா விநிர்முச்யதே ஏவம் ஹ வை ஸ பாப்மநா விநிர்முக்தி: ஸ ஸாமபி: உந்நீயதே ப்ரஹ்மலோகம் ஸ ஏதஸ்மாத் ஜீவநாத் பராத்பரம் புரிசயம் புருஷம் ஈசுஷதே - மூன்று மாத்திரைகள் கொண்டதான இந்த "ஓம்" என்ற அசுஷரத்தை மட்டுமே கொண்டு யார் ஒருவன் இந்தப் பரமபுருஷனை த்யானம் செய்கிறானோ அவன் மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட சூரியனை அடைந்தவனாக, பாம்பு தனது சட்டையை உரிப்பது போன்று பாபத்திலிருந்து நீங்கப் பெற்றவனாக, ஸாமகானம்

செய்பவர்களால் ப்ரஹ்மலோகத்தில் சேர்க்கப்பட்டவனாக உள்ளான். இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனும், இதயத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய புருஷனைக் காண்கிறான் - என்று ஒரு வரி உள்ளது. இங்குள்ள “த்யாயதீ - த்யானம் செய்தல், ஈசுஷி - காணுதல்” ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரு விஷயமே இலக்காக உள்ளது; காரணம், த்யானம் செய்ததன் பலன் மூலமே அந்தப் பொருளைக் காண்பதாக அமைகிறது; மேலும் சாந். (3-14-1) - யதா க்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷ: - எவ்விதம் இந்த உலகில் உள்ளபோது ஒருவன் த்யானிக்கிறானோ - என்பதற்கு ஏற்ப த்யானிக்கப்பட்ட விஷயமே அடையப்படுகிறது. மேலும் இந்த இரண்டு கர்மங்களிலும் (த்யானம், காண்பது) இலக்காக உள்ளது பரமபுருஷனே என்பதாலும் இது பொருந்துகிறது. இங்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. இந்த வரியில் கூறப்பட்ட “பரமபுருஷன்” என்பது யாரைக் குறிக்கிறது - அனைத்து ஜீவாத்மாக்களுடைய ஒன்று திரண்ட வடிவமானவனும், அண்டாதிபதியும் ஆகிய நான்முகனா? அல்லது புருஷோத்தமனாகிய ஸர்வேச்வரனா? இதில் எது பொருத்தமானது?

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 254)

விலக்கவேண்டிய மற்ற கருத்துக்கள்

மூலம் - இப்படி ப்ரபந்நனுக்கும் சாஸ்த்ரவச்யனாய் சாஸ்த்ரோக்த கைங்கர்யமே பண்ண வேண்டுகையாலே விதி நிஷேத லங்கநபேசுமும் விஹித நிஷித்த த்யாக பசுமும், “வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஒளபாதிகங்களாகையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்குத் த்யாஜ்யங்கள்” என்கிற பசுமும், “இவை செய்யவுமாம், தவிரவுமாம்” என்கிற பசுமும், “இவை தவிர்ந்தாலும் உகப்பிக்குமத்தனையொழிய வேறொரு ப்ரத்யவாயமில்லை” என்கிற பசுமும், “இவை அநுஷ்டியாதபோது லோக விரோத மாத்ரமே ப்ரத்யவாயம்” என்கிற பசுமும், மற்றும் இப்புடைகளிலுள்ள பசுங்களுமெல்லாம் ஸம்மயங் ந்யாயாநுக்ருஹீத சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாய விருத்தங்களானபடியாலே ஸத்த்வஸ்தர்க்கு அநுபாதேயங்கள்.

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரபந்நனும் சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டே இருத்தல் வேண்டும் என்றும், சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட முறையிலேயே கைங்கர்யங்கள் செய்யவேண்டும் என்றும் தெளிவாகிறது. ஆகவே, ப்ரபந்நனால் கைக்கொள்ளலாம் என்று கீழே கூறப்பட்டுள்ள பல கருத்துக்கள், சிறந்த ந்யாயங்களுடைய ஆதரவைப் பெற்றுள்ள சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும் முரணாக உள்ளதால், ந்யாயத்தின்படியும் ஸத்த்வத்திலும் நிற்பவர்களால் இவை தள்ளத்தக்கவை ஆகின்றன; அவையாவன - விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் துறத்தல் மற்றும் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தல் ஆகியவற்றை மீறலாம்; விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் துறத்தல் மற்றும் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தல் ஆகியவற்றைக் கைக்கொள்ளலாம்; வர்ணாச்ரம தர்மங்கள்

என்பவை சரீரத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டவை என்பதால், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் பிறந்தவன் அவற்றைத் துறக்கலாம்; வர்ணாச்ரம தர்மங்களை செய்தாலும் செய்யலாம், செய்யாவிடினும் பாதகமில்லை; அவற்றைத் துறப்பதன் மூலம் பகவானுடைய மகிழ்ச்சியை இழப்பது மட்டுமே நிகழும், அல்லாது வேறு ஏதும் இல்லை; இவற்றைக் கைவிடும்போது உலகில் உள்ளவர்களால் பழிக்கப்படுவது மட்டுமே நிகழும் – என்பதாகும்.

ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவற்றை விடக்கூடாமை, மற்ற
கைங்கர்யங்களை விரோதம் வராமல் செய்தல்

மூலம் – ஸந்த்யாஸாச்ரமஸ்தர்க்குப் பண்டுள்ளவை சிலவற்றை நிஷேதித்துப் புதியனவாகச் சிலவற்றை விதிக்குமாபோலே, பாகவத தத்வமடியாகச் சிலவற்றை நிஷேதித்துச் சிலவற்றை அபூர்வமாக விதித்தாலும், “ஸந்த்யாஹீந: அசுசிர் நித்யம் அநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு” இத்யாதிகளிலே அவச்ய கர்த்தவ்யங்களாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை விடவொண்ணாது. தர்மசாஸ்த்ர ஸூத்ரபேதங்களிற் போலே பகவச்சாஸ்த்ர ஸம்ஹிதாபேதங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் சொல்லும் ஸந்த்யோபாஸந பேதங்களை அவ்வோ சாஸ்த்ரங்களிலே இழிந்தவர்கள் அநுஷ்டிக்கக்கடவர்கள். “தைவதாந்யபிகச்சேது” என்றும், “தேவஸ்தாந ப்ரணாமனம்” என்றும் இப்புடைகளிலே தர்மசாஸ்த்ர இதிஹாஸாதிகளிற் சொன்ன ஆசாரமும் பரமைகாந்திக்கு சாஸ்த்ர பலத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே நியதம். ஆகையால் ஒரு சாஸ்த்ரத்துக்கும் விரோதமில்லை. “தஸ்மாத் அஷ்டாசஷரம் மந்த்ரம் மத்பக்தைர் வீதகல்மஷை: | ஸந்த்யாகாலேஷு ஜப்தவ்யம் ஸததம் சாத்மசுத்தயே” என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மசாஸ்த்ரங்களிற் சொன்னதுவும், “த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா” என்று கத்யத்திலருளிச் செய்ததுவும் மற்றும் இப்புடைகளில் உள்ளவையுமெல்லாம் அவச்ய கர்த்தவ்யங்களான நித்ய நைமித்திகங்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி அவற்றுக்குப் போக்கி மிக்க காலத்திலேயாகக் கடவன். “ச்ரௌத ஸ்மார்த்தா விருத்தேஷு காலேஷு ஜபமாசரேத்” என்று நாரதாதிகளும் சொன்னார்கள். “ஹுத்வா அக்நீந் அக்நிஹோத்ராதௌ உக்தம் காலமபி க்ஷிபந்” என்று வங்கிபுரத்து நம்பியும் அருளிச்செய்தார். பாஷ்யகாரர் அந்திமதசையிலும்

வருந்தியெழுந்திருந்து ஸந்த்யாகாலத்திலே ஜலாஞ்ஜலி ப்ரசேஷபம்
பண்ணியருளினார்.

விளக்கம் - ஸந்யாஸிகளுக்கு, அவர்களுடைய முந்தைய ஆச்ரம நிலைகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களில் சில அம்சங்கள் தடுக்கப்பட்டும், சில அம்சங்கள் புதியதாகச் சேர்க்கப்பட்டும் உள்ளதைக் காணலாம். இதே போன்று பாகவதர்களுக்கு ஒரு சில கர்மங்கள் தடுக்கப்பட்டும், சில புதியதாகச் சேர்க்கப்பட்டும் உள்ளன. ஆனால், தக்ஷ ஸ்ம்ருதி (2-27) - ஸந்த்யாஹீந: அசுசிர நித்யம் அநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு - ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யாதவன் எப்போதுமே அசுத்தமானவனே ஆவான், அவன் வேறு எந்தக் கர்மங்களையும் செய்யும் தகுதி கொண்டவன் அல்லன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கண்டிப்பாகச் செய்யப்படவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை யாராக இருந்தாலும் கைவிட இயலாது. தர்மசாஸ்த்ரங்கள் மற்றும் ஸுத்ரங்களில் ஸந்த்யாவந்தன முறைகளில் வேறுபாடு உள்ளது போன்று, பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகள் மற்றும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஸந்த்யாவந்தன முறைகளில் வேறுபாடு உள்ளது; ஆகவே அந்தந்த சாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள், அந்தந்த முறைகளுக்கு ஏற்ப அவற்றை இயற்றவேண்டும். மநு ஸ்ம்ருதி (4-153) - தைவதாந்யபிகச்சேது - காப்பாற்றவேண்டும் என்று தெய்வங்களை ப்ரார்த்திக்கக் கடவன் - என்றும், மஹாபாரதம் - தேவஸ்தாந ப்ரணாமனம் - தெய்வ ஆலயத்தைக் கண்டால் வணங்கவேண்டும் - என்றும் தர்மசாஸ்த்ரம் மற்றும் இதிஹாஸம் ஆகியவற்றில் கூறப்பட்ட ஆசாரங்கள், பரமைகாந்திக்கு அந்த சாஸ்த்ரங்களின் வலிமை காரணமாக பகவானைக் குறித்து மட்டுமே இருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே எந்த சாஸ்த்ரங்களுக்கும் முரண்பாடு இல்லை. மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக பர்வம் (98-69) - தஸ்மாத் அஷ்டாஷ்டரம் மந்த்ரம் மத்பக்தைர் வீதகல்மஷை: | ஸந்த்யாகாலேஷு ஜப்தவ்யம் ஸததம் சாத்மசுத்தயே - ஆகவே தங்களுடைய மனதில் உள்ள களங்கங்கள் நீங்கப் பெற்ற எனது பக்தர்கள், ஸந்த்யாகாலத்திலும் அல்லது எப்போதும் அஷ்டாஷ்டரத்தை ஜபித்தபடி இருப்பார்களாக - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா - (ஸ்ரீரங்கநாதன் கூறுவது) த்வய மந்த்ரத்தை அதன் பொருளுடன் உணர்ந்து ஜபித்தபடி இருப்பாயாக - என்றும் உள்ள வரிகளின்படி அஷ்டாஷ்டரம் மற்றும்

த்வயம் ஆகியவற்றை ஜபித்தபடி இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறப்பட்டாலும், நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அந்தந்த காலங்களில் இயற்றிய பின்னர், எஞ்சியுள்ள நேரத்தில் மட்டுமே இதனைச் செய்யவேண்டும் என்று கருத்து. நாரதர் போன்றவர்கள் - ச்ரௌத ஸ்மார்த்தா விருத்தேஷு காலேஷு ஜபமாசரேத் - நித்ய நைமித்திக காலங்களில் செய்யவேண்டிய கர்மங்களுக்கு தடை ஏற்படாதவிதத்தில் ஜபிக்கவேண்டும் - என்றது காணலாம். வங்கிபுரத்து நம்பியும் - ஹுத்வா அக்நீந் அக்நிஹோத்ராதௌ உக்தம் காலமபி சஷிபந் - அக்நிஹோத்ரம் முதலானவற்றில் அக்னிகளில் ஹோமம் செய்து, இப்படியாகக் காலத்தைக் கழித்து - என்றார். எம்பெருமானார் தனது அந்திம காலத்தில், உடல் தள்ளாமையுடன் இருந்தபோதிலும், ஸந்த்யாகாலத்தில் அர்க்யம் முதலானவற்றை அளித்தபடியே இருந்தார்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 74)

187. இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள் பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோடச கலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலே பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே என்னாத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் மானவரென்னம்மான் பார் பரவென்னும்படி ஸேச்வரவிபூதி போக்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகஞ்செய்தது.

அவதாரிகை - இத்திருப்பதிகளில் ப்ராவண்யம் இவர்க்குண்டாய்த்தெப்போது? இவர் தாம் ப்ரபந்த மருளிச்செய்யத் தொடங்கிற்று எத்தனை திருநக்ஷத்ரத்தளவிலே? இது தனக்கு போக்த்ரு நியாமமுண்டோ? இதன் போக்யத்தை தானிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவற்றில் ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய திவ்யதேசங்களில் நம்மாழ்வாருக்கு ஆழ்ந்த ஈடுபாடு எப்போது ஏற்பட்டது? இத்தகைய ப்ரபந்தங்களை இவர் எந்த வயதில் அருளிச்செய்தார்? இந்த ப்ரபந்தங்களுக்கான அதிகாரி தகுதி உண்டா? இந்தப் ப்ரபந்தங்களுடைய இனிமை எத்தகையது? இது போன்ற கேள்விகளுக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இவ்வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களில் ப்ராவண்யம் “முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமாள் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே” என்னும்படி, பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னேயுண்டாய்; பதினாறு கலைகளாலும் பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்

போலே, பதினாறு திருநகைத்ரம் பூர்ணமானவாறே. “க்ருஷ்ணபசேஷமரைச் சச்வத் பீயதே வை ஸுதாமய:” என்கிறபடியே தேவர்களுக்கு போக்யமாகையாலே போக்த்ரு நியமமுடைத்தான அந்த சந்த்ரமண்டலத்தில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே, “என்னாவிலின்கவி” என்றும், “பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்” என்றும், “தூமுதல் பத்தர்க்கு” என்றும், “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்றும், “தென்னாவென்னு மென்னம்மான்” என்றும், “பார் பரவின்கவி” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வபாவிபாகம், ஸூரிஸம்ஸாரி விபாகம், ஈசேசிதவ்ய விபாகமற ஈச்வரனோடே கூட இரண்டு விபூதியும் புஜிக்கைக்கு யோக்யமாய், “பாலொடமுதன்ன வாயிரம்”, “அமுதமென்மொழி” என்கிறபடியே வாச்ய வாசகங்களும் ஸம்ச்லேஷ ரஸத்தாலே பாலுமமுதும் கலந்தாப்போலேயாய், போக்யதாதிசயத்தாலும் புஜித்தார்க்கு நித்யத்வத்தைக் கொடுக்கையாலும் அம்ருதஸமமாய் அதில் வ்யாவ்ருத்தமான மார்த்தவத்தை யுடைத்தான சப்தம் இவர் முகோக்கதமாய்த் தென்கை.

விளக்கம் – (இவற்றில் ப்ராவண்யம்) - இத்தகைய அர்ச்சாவதார திவ்யதேசங்களில் உள்ள ஈடுபாடும் ப்ரேமையும், திருவிருத்தம் (60) - முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே - என்பதற்கு ஏற்ப பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பாகவே ஏற்பட்டதாக. (ஷோடச கலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போல) - பதினாறு கலைகள் நிறைந்த சந்த்ரமண்டலம் போன்று, (பதினாறு திருநகைத்ரம் நிரம்பினவாறே) - பதினாறு வயது முடிந்தபோது, (தேவ போக்யமான அதில் அம்ருதம்போல் அன்றிக்கே) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-11-22) - க்ருஷ்ணபசேஷமரைச் சச்வத் பீயதே வை ஸுதாமய: - க்ருஷ்ணபசுஷத்தின்போது அமிர்தமயமான சந்த்ரன் தேவர்களால் உண்ணப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தேவர்களுக்கு இனிமையான உணவாக உள்ளதால், அதிகாரி நியமம் உள்ளதான அந்த சந்த்ரனில் உள்ள அமிர்தம் போன்று அல்லாமல், (என்னா) - திருவாய்மொழி (3-9-1) - என் நாவில் இன்கவி - என்றும், (தமிழர் இசைகாரர்) - திருவாய்மொழி (1-5-11) - பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவும் ஆயிரம் - என்றும், (முதல் பத்தர்) - திருவாய்மொழி (7-9-3) - தூமுதல் பத்தர்க்கு - என்றும், (வானவர்) - திருவாய்மொழி (10-6-2) - கேட்டாரார் வானவர்கள் - என்றும், (என்னம்மான்) - திருவாய்மொழி (10-7-5) -

தென்னாவென்னு மென்னம்மான் - என்றும், (பார்பரவு) - திருவாய்மொழி (7-9-5) - பார் பரவு இன்கவி - என்றும், (என்னும்படி) - கூறுவதற்கு ஏற்ப “நான் - மற்றவர்” என்ற வேறுபாடு, “நித்யஸூரிகள் - ஸம்ஸாரிகள்” என்ற வேறுபாடு, “நியமிப்பவன் - நியமிக்கப்படும் பொருள்” என்ற வேறுபாடு போன்ற அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக. (ஸேச்வர விபூதி போக்யமான) - ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்து இரண்டுவிதமான விபூதிகளும் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, (பாலோடு அமுதன்ன மென்மொழி) - திருவாய்மொழி (8-6-11) - பாலோடு அமுது என்ன ஆயிரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-5-2) - அமுதமென்மொழி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கூறப்பட்ட சொல் மற்றும் அதனால் உணர்த்தப்படும் பொருள் என்ற இரண்டும் சரியாகக் கலந்த சுவை காரணமாக பாலும் அமிர்தமும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தது போன்றும், அளவற்ற இனிமை காரணமாகத் தன்னைப் பருகுவவர்களுக்கு நித்யத்தன்மை அளிப்பதாக உள்ளதால் அமிர்தத்தைப் போன்றும், அதிலிருந்து வேறுபட்ட மென்மையுடன் கூடியதாகவும் உள்ள சொற்கள், (முகம் செய்தது) - நம்மாழ்வாரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

188. நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின வேரி தெளிக்குமாபோலே பரபக்த்யாதிமய ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர்பெற்றது.

அவதாரிகை - இவர் பக்கல் ப்ரபந்தம் அவதரிக்கத் தொடங்கின காலத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ்; இதுதான் அவதரிக்கிறவளவில் “இப்படி நாமவனைக் கவி பாடவேணும்” என்று ஸங்கல்பித்திருந்து பாடினாரோ என்னுமாகாங்கஷையிலே, இதின் அவதரண க்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (நீர்பால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - நம்மாழ்வார் மூலமாக இந்தத் திருவாய்மொழி அவதரித்த காலத்தை மேலே அருளிச்செய்தார். இத்தகைய திருவாய்மொழி அவதரிக்கும்போது “இவ்விதம் நாம் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உரைக்கவேண்டும்” என்று திருவுள்ளத்தில் எண்ணியபடி இவர் பாடினாரா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு விடை அளிக்கும்விதமாக இந்தத் திருவாய்மொழி அவதாரித்த வரிசையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது நீர் பாலாய், பால் நெய்யாய், நெய் அம்ருதமாய் அத்தாலே நிரம்பினதோரேரி பொறாமல் நெளித்து உடையுமாபோலே; “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிறவிடத்தில் கர்மஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியின் ஸ்தாநத்திலே பகவத் ப்ரஸாதமாய், அதடியாக பரமபக்தி தொடங்கி பிறக்கையாலே, ஜ்ஞாநம் முதலிலே பரபக்தி ரூபமாய், பரபக்தியானது பரஜ்ஞாநமாய், பரஜ்ஞாநமானது பரமபக்தியாய், “அச்யுத பக்தி தத்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் வசோபி:” என்கிறபடியே அந்த பரபக்த்யாதிகளாய் நிறைந்த ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதாப்தியானது, ஆச்ரயமழியாமல் பரிவாஹாபேசைஷு பிறந்து, “நிமியும் வாய்” என்கிறபடியே நெளிகிற வாய்கரையாலே “மிடைந்த சொல்” என்றகிபடியே சொற்கள்தான் “நாமிங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்” என்று “என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்” என்று மேல்விழுகையாலே நெருங்கிக் கொண்டு, “மொழிபட்டோடும்” என்கிறபடியே வசநரூபமாய் ப்ரவஹித்து இப்படி பரபக்த்யாத்யவஸ்த்தா த்ரயாபந்ந பக்திப்ரேரிதமாய் அவதரிக்கையாலே “அவாவி லந்தாதிகளா லிவையாயிரமும்” என்று பக்தி பலாத்காரத்தாலே பிறந்தவந்தாதியான ஆயிரமென்று நிரூபகமாம்படியாய்த்தென்கை. ஆக, இவர் இப் ப்ரபந்தமருளிச் செய்கைக்கடியான ப்ராவண்யம் பிறந்த காலமும் அருளிச்செய்யத் தொடங்கின காலமும், இதிலுடைய ஸர்வாதிகாரத்வமும், ரஸ்யதையும், அவதரித்த க்ரமமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - (நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின ஏரி) - நீரானது பாலாக, பாலானது நெய்யாக, நெய்யானது அமிர்தமாக, அந்த அமிர்தத்தால் நிரம்பிய ஒரு ஏரி. (நெளிக்குமாபோலே) - தாங்க இயலாமல் தளர்ந்து உடைவது போன்று. (பரபக்தி ஆதிமய ஜ்ஞாந அம்ருத அப்தி) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதில் கர்மம், ஞானம் ஆகியவை காரணமாக ஏற்படுகின்ற பக்தியின் இடத்தில் பகவானுடைய ப்ரஸாதமாக, அதன் காரணமாக பரபக்தி தொடக்கமாகப் பிறப்பதால், ஞானம் முதலில் பரபக்தி ரூபமாகவும், பரபக்தி என்பது ப்ரஜ்ஞானமாகவும், ப்ரஜ்ஞானமானது பரமபக்தியாகவும். ஸ்தோத்ரரத்னம் (3) - அச்யுத பக்தி தத்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் வசோபி: - ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்ட பக்தி, உண்மையான ஞானம், இவையாக உள்ள

அமிர்தக்கடலில் வெள்ளம் போன்ற மங்களமான திருவாக்கு மூலமாக - என்பதற்கு ஏற்ப பரபக்தி முதலானவற்றால் நிறைந்துள்ள ஞானம் என்ற அமிர்தக்கடலானது. (நிமிகிற வாய்கரை) - தான் ஈடுபட்டு நிற்பதற்கு ஏற்றபடி அழியாமல் நிறைந்து நிற்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் உண்டாகி, திருவாய்மொழி (6-5-2) - நிமியும் வாய் - என்பதற்கு ஏற்ப நெளிகின்ற வாய்கரையில். (மிடைந்து) - திருவாய்மொழி (1-7-11) - மிடைந்த சொல் - என்பதற்கு ஏற்ப சொற்கள் அனைத்தும் “நாம் இங்கு இருந்து கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்” என்று எண்ணி, “என்னைப் பயன்படுத்தவேண்டும், என்னைப் பயன்படுத்தவேண்டும்” என்று நம்மாழ்வாரிடம் விழுந்தபடி நெருங்கி நின்று. (மொழிபட்டு) - திருவாய்மொழி (8-10-5) - மொழி பட்டோடும் - என்பதற்கு ஏற்ப சொற்கள் வசந ரூபமாகப் பெருகி நின்று, பரபக்தி முதலான மூன்று நிலைகளை அடைந்த பக்தியால் தூண்டப்பெற்று அவதரிக்கிறது. ஆகவே, (அவாவில் அந்தாதி என்று பேர் பெற்றது) - திருவாய்மொழி (10-10-11) - அவாவில் அந்தாதிகளால் இவை ஆயிரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப பக்தியின் வேகத்தால் பிறந்த அந்தாதியான ஆயிரம் என்ற பெயர் பெற்றது. இப்படியாக இந்த ப்ரபந்தம் அருளிச்செய்தமைக்குக் காரணமாக உள்ள ப்ரேமை பிறந்த காலத்தையும், அருளிச்செய்த காலத்தையும், இது அனைவருக்குமே ஏற்றதாகும் என்பதையும், இதன் இனிமையையும், அவதரித்த முறையையும் உரைத்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 219)

3-7-2 ஆளும் பரமனைக் கண்ணன் ஆழிப்பிரான் தன்னைத்

தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணி வண்ணனெம்மான் தன்னைத்

தாளும் தடக்கையுங் கூப்பிப் பணியும் அவர் கண்டீர்

நாளும் பிறப்பிடை தோறு எம்மையாளுடை நாதரே

பொருள் - தனது அடியார்களை அடிமை கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள சீலம் போன்ற குணங்களைக் கொண்டவனும், அவற்றை வெளிப்படுத்துகின்ற அவதார எளிமையைக் கொண்டவனும், அடியார்களைக் காப்பாற்றும்விதமாக அத்தகைய அவதாரங்களில் கூட திருக்கரத்தில் சக்கரத்தை ஏந்தியபடி உள்ளவனும், ஈடில்லாத நான்கு திருத்தோள்கள் கொண்டவனும், அடியார்களால் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவனும், நீல ரத்னம் போன்று மேன்மையான வடிவம் கொண்டவனும், அத்தகைய வடிவத்தைக் காண்பித்து என்னைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டவனும் ஆகிய அந்த எஜமானனை - தங்களுடைய பணிவு புலப்படும்படியாகக் கைகளையும் கால்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்து நமஸ்காரம் செய்தபடி உள்ளவர்களே, ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஒவ்வொரு நாளும் என்னை அடிமையாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை - அவனுடைய அவயவ சோபைக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

விளக்கம் - “அவனுடைய அவயவங்களுடைய சோபைக்குத் தோற்றுப் போனவர்கள் எனக்கு எஜமானர்கள்”, என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆளும் பரனை) நாம் உகந்தத்தை உகக்கிறோம்; இவ்வஸ்துவை ஆளுமிடத்தில் இங்ஙன் அவன்தனை ஆளவல்லாரில்லை; “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்னைக்கடவதிறே; இவ்வுகப்புக்கு அடி அவன் என்கிறார்; ததீயரை விரும்புகிறது அவனடியாகவிறே. (கண்ணனை) ஆட்செய்து ஆட்கொள்ள வல்லார் அவன்தனையில்லை; தான் தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணியிறே ஆட்கொள்வது. “அஞ்சேலென்றடியேனை ஆட்கொள்ளவல்லானை” என்றும், “ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங் கோவினை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “எதிர் சூழல் புக்கு” ஒரு ஜந்மத்திலே இவனை அடிமை கொள்ளுகைக்காகத் தான் அநேக ஜந்மங்களைப் பிறந்து திரியுமாயிற்று.

விளக்கம் - (ஆளும் பரனை) - பக்தியின் இறுதி நிலையான பாகவத பக்தியில் ஈடுபட்டு கடந்த பாசுரத்தில் “எம்மை ஆளும் பரமர்” என்று உரைத்தார்; ஆனால் இங்கு மீண்டும் பக்தியின் முதல் நிலையான பகவத் பக்தியில் ஈடுபட்டு “ஆளும் பரமனை” என்று கூறியது ஏன்? நாம் ஸர்வேச்வரனாகிய அவனை விட்டு பாகவதர்களுடைய விரும்பினோம் என்றாலும், இந்த ஆத்மவஸ்துவை ஆளும்போது நம்முடைய சிந்தனையின்படியே நம்மை பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக்கி, “இவர்களே மிகவும் உயர்ந்த இலக்காக நம்மால் அடையப்பட வேண்டியவர்கள்” என்றுள்ள நினைவை ஏற்படுத்தி, அடிமை கொள்வதற்கு அவன் அல்லாமல் வேறு யாரும் இல்லை. அதாவது நாம் ஈச்வரனையே மிகவும் விரும்பினாலும், அவனால் விரும்பப்படும் பாகவத விஷயத்தில் அவன் நம்மை அடிமைப்படுத்துகிறான். ஆக நாம் பாகவத விஷயத்தில் அடிமையாதல் என்பது அவனால் ஏற்படுகிறது. இதனை அமலனாதிபிரான் (1) - அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன் - என்றார். நாம் “பாகவதர்களே ஏற்புடையவர்கள்” என்று மகிழ்வதற்குக் காரணம் ஈச்வரனே ஆவான் என்கிறார். (கண்ணனை) -

வசப்படுத்தி அடிமை கொள்ளவல்லவர்கள் அவன் போன்று வேறு யாரும் இல்லை; தூது செல்லுதல், தேர் ஓட்டுதல் போன்ற செயல்கள் மூலமாக வசப்படுத்துகிறான். பெரியதிருமொழி (8-9-6) - அஞ்சேல் என்றடியேனை ஆட்கொள்ளவல்லாளை - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-6-11) - ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங் கோவினை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் அவதாரம் செய்து ஏதோ ஒரு ஜந்மத்திலாவது இவனை அடிமை கொள்வதற்காகப் பிறவிகள் எடுத்தபடியே உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆழிப்பிரான் தன்னை) தான் தாழ் நின்று ஆட்கொள்ளுமிடத்து, பகலை இரவாக்குகைக்கும், “ஆயுதமெடென்” என்று ஆயுதமெடுக்கைக்கும் பெருநிலை நிற்கும் பரிகரத்தையுடையவனை. “ஸுதர்சநம் சிந்தித மாத்ரமாசு தஸ்யாக்ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ” என்று ஒரு கையிலே ஏறி விரோதிகள் அழியச்செய்யுமே. நினைவறிந்து கார்யம் செய்யுமவனிறே. கையுந்திருவாழியுமான அழகை ஆச்ரிதர்க்காக்கி, அததைக் கொண்டு விரோதியைப் போக்குவார்க்கு விரோதியைப் போக்கி அது தன்னைக் கைகண்டு அநுபவிப்பார்க்கும் உபகாரகனை. (தோளும் இத்யாதி) விரோதி போக்குகைக்கும், அழகுக்கும் வேறொன்று வேண்டாதே, தோள்தானே அமைந்திருக்கை. “ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச கிமர்த்தம்” கோலின கார்யத்தளவல்ல இப்பாரிப்பு.

விளக்கம் - இப்படியாக தான் மிகவும் தாழ்ந்து இறங்கி வந்து அடிமையாக்கிக் கொள்ளும்போது, தனது சக்கரம் கொண்டு சூரியனை மறைத்து பகல்பொழுதை இரவாக்கியும், “ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்” என்று தான் செய்து கொடுத்த உறுதியை மீறி ஆயுதம் எடுத்தும், இப்படியாக தான் எண்ணி வந்ததை செய்தால் அல்லாமல் செல்வதில்லை என்று இருக்கும் நிலை. மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் - ஸுதர்சநம் சிந்தித மாத்ரமாசு தஸ்யாக்ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ - க்ருஷ்ணன் தனது மனதில் எண்ணியவுடன் அவனுடைய திருக்கரத்தில் தானாகவே வந்து அமரும் சுதர்சன சக்கரம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு திருக்கரத்தில் ஏறி அமர்ந்து அடியார்களின் விரோதிகளை அழிக்கும் சக்கரத்தாழ்வான். க்ருஷ்ணனின் சிந்தனை அறிந்து செயலாற்றுபவன். திருக்கரமும், அதில் உள்ள சக்கரமும் என்ற சேர்த்தி அழகைத் தனது அடியார்களுக்குக் காண்பித்தபடி உளபோதிலும், அதனைக்

கொண்டே அடியார்களின் விரோதிகளை அழிக்கவேண்டும் என்று நிலை ஏற்பட்டால் அவ்விதமே செய்பவன். அத்தகைய சக்கரத்தினை ஏந்தியுள்ள தனது திருக்கரத்தின் அழகைக் கண்டு அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களுக்கு அத்தகைய அனுபவத்தை அளித்து உதவுபவன். (தோளும் இத்யாதி) - விரோதியை அழித்தல், அழகைக் காண்பித்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் வேறு ஏதும் தேவை இன்றி, இவனுடைய திருத்தோள்கள் மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளது. இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (3-4) - ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச கிமர்த்தம் - அனுமன் இராமனிடம், “உருண்ட பருத்த புஜங்கள் ... அனைத்து ஆபரணங்களையும் அணியத்தக்க இவற்றில் ஏன் ஏதும் அணியவில்லை” என்றான். வடிவழகு என்பதன் மூலமே அனைவரையும் வசீகரிக்கவல்ல நிலை.

வ்யாக்யானம் - (நான்கு) பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அநந்தாழ்வான் கண்டு, “பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரன் சதுர்புஜனோ? த்விபுஜனாயோ எழுந்தருளியிருப்பது?” என்ன; “ஏகாயநர் ‘த்விபுஜன்’ என்னாநின்றார்கள்; நம்முடையவர்கள் ‘சதுர்புஜன்’ என்னாநின்றார்கள்” என்ன; “இரண்டிலும் வழியேது?” என்ன; “த்விஜ புஜனாயிருந்தானாகில் பெரியபெருமானைப் போலேயிருக்கிறது; ‘சதுர்புஜன்’ என்று தோற்றிற்றாகில் பெருமானைப் போலேயிருக்கிறது” என்று அருளிச்செய்தார்; நம்மளவன்றியே தெரியக்கண்டவர்கள் “கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்” என்றார்களிறே பெரியபெருமானை; இடைப்பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றி, உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கு இரண்டாய்த் தோற்றுமாபோலே; ஆதியஞ் சோதியருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்தவிடத்துச் சதுர்புஜனாயிற்றே வந்து அவதரித்தது; “உபஸம்ஹர” என்னச் செய்ததிறே மற்றையது. நிலாத்துக்குறிபகவர், பட்டரை, “ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்புஜனா யிருக்குமென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டோ?” என்ன; “தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர” என்று உண்டாயிருந்ததே” என்ன; உத்தரமில்லாமையாலே விக்ருதனாக, “ப்ரமாண கதி இதுவாயிருந்தது, பொறுக்கலாகாதோ?” என்று அருளிச் செய்தார். கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே அத்விதீயமான நான்கு தோள்களையுடைய.

விளக்கம் - (நான்கு) - ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருக்கோஷ்டியூரில் எழுந்திருளியிருந்தார். அப்போது அவரிடம் அநந்தாழ்வான், “பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரன் நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ளானா அல்லது இரண்டு திருக்கரங்களுடன் உள்ளானா?”, என்றார். இதற்கு பட்டர், “ஒரு சிலர், இரண்டு திருக்கரங்கள் உள்ளவன் என்கிறார்கள். நாம், நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ளான் என்கிறோம். இரண்டு திருக்கரங்களுடன் இருந்தான் என்று கூறினால், நான்கு திருக்கரங்களுடன் திருவரங்கத்தில் பெரியபெருமாள் உள்ளபோதிலும், அதனை அறியாமல் உள்ளவர்களுக்கு இரண்டு திருத்தோள்கள் கொண்டவனாகவே காட்சி அளிக்கிறான். இது போன்றே பரமபதநாதன் விஷயத்திலும் உள்ளது. நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ளான் என்றால், அனுமன் கண்ட இராமன் போன்று உள்ளான்”, என்றார். ஆனால் பெரியபெருமாளுக்கு நான்கு திருக்கரங்கள் உள்ளனவோ என்றால், அமலனாதிபிரான் (7) - கையினார் சுரிசங்கனலாழியர் - என்று கூறுவதன் மூலம், ஆழ்வார்கள் அப்படியே அல்லவோ அவனைக் கண்டிருக்கிறார்கள் என்கிறார். அதாவது ஆய்க்குலப் பெண்களுக்கு நான்கு திருக்கரங்களுடன் எப்போதும் தோன்றிய க்ருஷ்ணன், தன்னை விரும்பாத கம்ஸன் முதலானவர்களுக்கு இரண்டு திருத்தோள்கள் கொண்டவனாக மட்டுமே காணப்பட்டான். திருவாய்மொழி (3-5-5) - ஆதியஞ்சோதி - என்பதற்கு ஏற்ப, அவதரித்தபோது நான்கு திருத்தோள்களுடன் தோன்றினான்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3) - உபஸம்ஹார - மறைத்துக்கொள்வாய் - என்று வஸுதேவருடைய ப்ரார்த்தனைக்கு ஏற்ப இரண்டு தோள்களுடன் ஆனான். நிலாத்துக்குறிபகவர் என்பவர் பராசரபட்டரிடம், “ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஸர்வேச்வரன் நான்கு திருத்தோள்களுடன் உள்ளான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் உள்ளதா?”, என்றார். இதற்கு பட்டர், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (11—15) - தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர - ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கும் அப்பால் உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் சங்கு, சக்கரம், கதை ஆகியவற்றைத் தரித்தபடி அனைத்தையும் தாங்குபவன் - என்று மண்டோதரி உரைத்தாள் அல்லவோ?”, என்று கூறினார்; இதற்கு அவர் பதில் உரைக்க இயலாமல் நின்றபோது பட்டர், “ப்ரமாணம் இப்படியாக உள்ளதை ஏற்க முடியாதோ”, என்றார். கற்பக மரத்தின் கிளைகள் போன்று ஒப்பற்ற நான்கு திருத்தோள்கள் கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (தூமணி இத்யாதி) சிலரை அகப்படுத்துகைக்குத் தோள்தானும் மிகையாம்படியாயிற்று வடிவழகு இருப்பது. பழிப்பற்ற நிலமணிபோலே இருக்கிற வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. ததீயரை விரும்பும்படி பண்ணிற்றும் இவ்வடிவழகாலேயிறே. (தாளும் தடக்கையும் கூப்பி) இவ்வழகை அநுபவித்துத் தொழுவென்றால் தாளும் தோளும் பணைத்துக் கொடுக்கும்வர்கள். தாள் கூப்புக்கையாவது அநந்ய கதியாகை, கைகூப்புக்கையாவது அகிஞ்சநனாகை, ஆக இரண்டிலும் ஒக்க ஏறின ப்ரயோஜனம், பக்நாபிமாநனாகையிறே. “நிப்ருத:” ஒரு அவயவத்திலே எல்லா அவயவங்களும் ஒடுங்கும்படியாகை. “ப்ரணத:” வேறே சிலர் எடுக்கவேண்டும்படி சிதிலனாய் விழுந்து கிடக்கை. “ப்ரஹ்வ:” ‘இப்படிக்கிடந்தோம்’ என்னுமது நெஞ்சில் நடையாடாதிருக்கை. (நாளும் பிறப்பிடைதோறு) ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும். அது தன்னில் நாள்தோறும். (எம்மை ஆளுடை நாதரே) வடிவழகாலேயாதல் குணங்களாலேயாதல், ஏதேனும் ஒரு ஹேதுவாலே அடிமை கொள்ளவேண்டுவது ஈச்வரனுக்காயிற்று; நிர்ஹேதுகமாக அடிமைகொள்வார் இவர்கள். அவனதானால், இவர்களுக்கு அடிமையாமிடத்திலே ஈச்வரனநுமதியும் வேண்டா, இவன் நினைவும் வேண்டா, இவ்வளவும் வந்தேயிருக்கும். “எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே”.

விளக்கம் - (தூமணி இத்யாதி) - ஒரு சிலரைத் தன் வசப்படுத்துவதற்குத் தோள்களுடைய அழகு என்பது அவசியம் இன்றி, வடிவழகு மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளது. எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாத நிலஇரத்தினம் போன்றுள்ள வடிவழகைக் காண்பித்து, என்னை “அவன் அல்லாமல் வேறு யாரும் எனக்கு ரக்ஷகன் அல்லர்” என்னும்படியாகச் செய்தவன். அடியார்களை நோக்கி தனது இதயத்தைத் திருப்பிய ஆழ்வாரை வழிப்பறி செய்து தன் பக்கம் திருப்பும் வடிவழகு. இவனுடைய அடியார்களை நாம் விரும்பும்படிச் செய்வதும் இந்த வடிவழகே ஆகும். (தாளும் தடக்கையும் கூப்பி) - வடிவழகைக் கண்டவுடன் காலும் கையும் கூப்புதல். கால்களைக் கூப்புதல் என்றால் “இவன் அன்றி யாரும் இல்லை” என்ற அநந்யகதித்வம் மூலம் அஹங்காரத்தை ஒடுக்குதல். கை கூப்புதல் என்றால் “என்னிடம் ஏதும் இல்லை” என்ற ஆகிஞ்சந்யம் மூலம் மமகாரத்தை அடக்குதல். இந்த இரண்டிலும் அடையும் பயன் என்னவென்றால் அஹங்காரம் நீங்கப்பெற்றவன் என்று ஆகுதல் ஆகும். இவ்விதம் உள்ளதற்கான ப்ரமாணத்தைக்

காண்பிக்கிறார்; இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-3) - நிப்ருத: - அனுமன் சீதையைச் சென்று நோக்கும்போது அடக்க ஒடுக்கத்துடன் நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு அவயவத்தில் அனைத்து அவயவங்களும் ஒடுங்கும்படியாக நிற்பது. அப்படி நின்ற அனுமான், “ப்ரணத:” - மற்றவர்கள் தன்னை வந்து எடுக்கவேண்டும்படியாகத் தளர்ந்து சீதையின் திருவடிகளில் கிடந்தான்; மேலும் “ப்ரஹ்வ:” - இவ்விதம் தான் கிடந்ததை மனதில் எண்ணாமல் இருந்தான். (நாளும் பிறப்பிடைதோறு) - அனைத்து பிறவிகளிலும் அனைத்து நேரத்திலும், அதுவும் ஒவ்வொரு நாளும். (எம்மை ஆளுடை நாதரே) - வடிவழகு, திருக்கல்யாணகுணங்கள் என்று ஏதோ ஒரு காரணம் மூலம் மட்டுமே ஈசுவரன் அடிமைப்படுத்துகிறான்; ஆனால் எந்தக் காரணமும் இன்றி அடியார்கள் வசப்படுத்துவர். இவர்கள் அவனுடைய உடைமைகள் என்பதால், நாம் இவர்களுக்கு அடிமையாவதற்கு அவனுடைய அனுமதியும் தேவையில்லை, நாமும் எண்ணியபடி இருக்கவேண்டாம், தானாகவே வந்து சேரும். பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-10) - எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 81)

76. நின்ற வண்கீர்த்தியும் நீள்புனலும் நிறை வேங்கடப் பொற்
குன்றமும் வைகுந்த நாடும் குலவிய பாற்கடலும்
உன்தனக்கு எத்தனை இன்பந் தரும் உன் இணைமலர்த்தாள்
என்தனக்கும் அது இராமானுச இவை ஈந்தருளே

விளக்கவுரை - மிகவும் அழகியதாகவும், என்றும் பாய்ந்தபடி உள்ள அருவிகள் கொண்டதாகவும், அனைத்திலும் நிறைவு கொண்டதாகவும் உள்ள திருமலை; நித்யஸூரிகளின் இருப்பிடமாக உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற பரமபதம்; தேவர்கள் வந்து சூழ்ந்து ஏத்தும்படியாகக் கண்வளரும் திருபாற்கடல் ஆகிய இந்த மூன்றும் உமக்கு (எம்பெருமானார்க்கு) எத்தனை ஆனந்தம் அளிக்கின்றன? இப்படிப்பட்ட உமது அழகான திருவடித்தாமரைகள், உமக்கு இந்த திவ்யதேசங்கள் மூலம் கிட்டும் ஆனந்தத்தை எனக்கு அளிக்கின்றன. எம்பெருமானாரே! உமக்குப் புருஷார்த்தம் இந்த மூன்று திவ்யதேசம் என்பது போன்று, எனக்கு உனது திருவடிகள் உள்ளன. ஆகவே அவற்றை எனக்கு அருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டில் பும்ஸா சித்த அபஹாரியான ஸர்வேச்வரன் ஸமஸ்த திவ்ய பூஷணங்களாலும் ஸமஸ்த திவ்யாயுதங்களாலும் ஒப்புவித்துக் கொண்டு வந்து என் முன்னே நின்று, “உன்னை நான் விடுகிறிலேன்” என்று பலாத்காரம் பண்ணினானாகிலும், “குணைர் தாஸ்யம் உபாகத:” என்றாப்போலே தேவீருடைய கல்யாணகுணங்களிலே ஈடுபட்ட அடியேனை அக்குணங்கள் தானே தேவீருக்கு அநந்யார்ஹனாம்படி பண்ணிற்றனவென்று விண்ணப்பம்

செய்யக் கேட்டருளி, “இவருடைய பாவபந்த மெங்ஙனே” என்று மிகவுமுகந்து, “இவருக்கு நாம் எத்தைச் செய்வோம்” மென்னுமிடம் தோற்ற, அவரெழுந்தருளியிருக்கிறபடியைக் கடாசுடித்து, “தேவரீருக்கு அபிமதங்களாய் இருந்துள்ள ‘தண்ணார் வேங்கடமும்’, ‘வைகுந்த மாநகரும்’, திருப்பாற்கடலும் யாதொரு ஆனந்தத்தை விளைக்குமோ அப்படியே, தேவரீருடைய பரமபோக்யமான திருவடிகளும் அடியேனுக்கு அவ்வளவாநந்தத்தை யுண்டாக்கும். ஆகையாலே அவற்றைத் தந்தருள வேணும்” என்று அபேசுடித்தருளுகிறார் இப்பாட்டில்.

விளக்கம் – ஆண்களுடைய கண்களையும் உள்ளத்தையும் கூடக் கவருபவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், அனைத்துவிதமான திவ்ய ஆபரணங்கள் மற்றும் அனைத்துவிதமான திவ்ய ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றைத் தரித்தபடி என் முன்பு வந்து நின்று, “உன்னை நான் விடமாட்டேன்” என்று உரைத்தாலும், இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் – குணைர் தாஸ்யம் உபாகத: - (லக்ஷ்மணன் கூறுவது) இராமனுடைய குணங்களுக்கு நான் அடிமை - என்பதற்கு ஏற்ப உம்முடைய திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஈடுபட்ட என்னை, அந்தக் குணங்கள் தாங்களாகவே என்னிடம் வந்து, உமக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் நான் அடிமை அல்லன் என்று கூறும்படியாகச் செய்தன என்று கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். இப்படியாகத் திருவரங்கத்தமுதனார் விண்ணப்பம் செய்ததைக் கேட்டருளிய எம்பெருமானார், “இவருடைய ஈடுபாடுதான் என்னே! இவருக்கு நான் எதனைச் செய்வது” என்று மகிழ்ந்து தனது திருவுள்ளத்தில் சிந்தித்ததைக் கூறினார். இப்படியாகத் தான் உள்ள இடத்திற்கு வந்து தன்னைக் கடாசுடித்த எம்பெருமானாரிடம் அமுதனார், “உமக்கு மிகவும் விருப்பமான திருவாய்மொழி (1-8-3) – தண்ணார் வேங்கடம் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-11) – வைகுந்த மாநகர் – என்றும், திருப்பாற்கடல் போன்றும் உள்ளவை, எத்தகைய ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்துமோ அது போன்று, உம்முடைய எல்லையற்ற இனிமையான திருவடிகளும் எனக்கு அத்தகைய ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்தும். ஆகவே அவற்றை எனக்கு அளித்தருளவேண்டும்”, என்று வேண்டி நிற்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (நின்ற வண் கீர்த்தியும்) “ஒழிவில் காலம் எல்லாம் உடனே மன்னி” என்கிறபடியே காதாசித்தகமன்றிக்கே கால த்ரய வர்த்தியாய் அழகியதாய்

“தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடம்” என்றும், “பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை” என்றும், “வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்றும், “வில்லார்மலி வேங்கடமாமலை” என்றும் ஆழ்வார்கள் ஈடுபடுகைக்குடலான குணவத்தா ப்ரதையையும். (நீள் புனலும்) “வார் புனலந்தணருவி வடதிருவேங்கடம்” என்றும், “குளிரருவி வேங்கடம்” என்றும், “செங்கயல் திளைக்குஞ்சனைத் திருவேங்கடம்” என்றும் சொல்லுகிறபடி அநவரதம் பாயா நின்றுள்ள நீண்ட திருவருவிகளும். (நிறைவேங்கடப் பொற்குன்றமும்) இவையிரண்டாலும் நிறைந்திருப்பதாய், “தெள்ளியார் வணங்கும் மலை திருவேங்கடம்” என்கிறபடியே திருவேங்கடம் என்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாய், “எம்பெருமான் பொன்மலை” என்கிறபடியே அத்யந்த ஸ்ப்ருஹணீயமாய், “பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடம்” என்கிறபடியே வகுத்த சேஷியான ஸர்வேச்வரன் உகந்தருளின நிலமான திருமலையும்.

விளக்கம் – (நின்ற வண் கீர்த்தியும்) - திருவாய்மொழி (3-3-1) – ஒழிவில் காலம் எல்லாம் உடனாய் மன்னி – என்பதற்கு ஏற்ப ஏதோ ஒரு நேரத்தில் மட்டும் அல்லாமல் மூன்று காலங்களிலும் இருக்கின்ற அழகுள்ளதும், திருவாய்மொழி (3-3-1) – தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடம் – என்றும், திருவாய்மொழி (3-3-8) – பரன் சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை – என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (45) – வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு – என்றும், திருவாய்மொழி (1-10-10) – வில்லார்மலி வேங்கடமாமலை - என்றும் ஆழ்வார்கள் ஈடுபடுவதற்கு காரணமாக உள்ளதான திருக்குணங்களுடைய புகழைக் கொண்டதும், (நீள்புனலும்) - திருவாய்மொழி (3-5-8) – வார்புனல் அந்தணருவி வடதிருவேங்கடம் – என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (8-3) – குளிரருவி வேங்கடம் – என்றும், பெரிய திருமொழி (1-8-1) – செங்கயல் திளைக்கும் சனைத் திருவேங்கடம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எப்போதும் பாய்ந்தபடி உள்ள நீண்ட நெடிய அருவிகளும். (நிறைவேங்கடப் பொற்குன்றமும்) - இவை இரண்டாலும் நிறைந்துள்ளதாக, பெரிய திருமொழி (1-8-2) – தெள்ளியார் வணங்கும் மலை திருவேங்கடம் – என்பதற்கு ஏற்ப திருவேங்கடம் என்ற திருநாமம் கொண்டதாக, பெருமாள் திருமொழி (4-10) – எம்பெருமான் பொன்மலை - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையின்றி விரும்பப்படுவதாக, திருவாய்மொழி (3-3-8) – பரன் சென்று சேர்

திருவேங்கடம் - என்பதற்கு ஏற்ப நமக்கு இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் மிகவும் விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ளதான திருமலை.

வ்யாக்யானம் - (வைகுந்த நாடும்) “யத்ர பூர்வே ஸாத்த்யாஸ் ஸந்தி தேவா:” என்றும், “விஷ்ணோர் யத் பரமம் பதம்” என்றும், “தேவாநாம் பூரயோத்வா” என்றும், “அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்த்தானம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:” என்றும், “வைகுண்டேது பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்தயாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தமில் பேரின்பத்தடியாரான நித்யஸூரிகளுக்கு இருப்பிடமாய், ஸர்வேச்வரனுக்கு போக விபூதியான “நலமந்த மில்லாதோர் நாடா”ய், ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் பேரையுடைத்தான பரமபதமும். (குலவிய பாற்கடலும்) “பாற்கடலில் பையத் துயின்ற பரமனடி பாடி” என்கிறபடி ஆச்ரிதரான தேவர்களுடைய கூப்பீடு கேட்பதாக ஸர்வேச்வரன் வந்து கண் வளர்ந்தருளுகிற விடமென்று விசேஷஞ்ஜ ரெல்லாரும் கொண்டாடும்படியா யிருந்துள்ள திருப்பாற்கடலும். குலவுதல் - கொண்டாட்டம். இப்படிப்பட்ட உகந்தருளின நிலங்கள்.

விளக்கம் - (வைகுந்த நாடும்) புருஷ ஸூக்தம் - யத்ர பூர்வே ஸாத்த்யாஸ் ஸந்தி தேவா: - எங்கு பழையவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் வசிக்கிறார்களோ - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-4-38) - விஷ்ணோர் யத் பரமம் பதம் - என்றும், தேவாநாம்பூ: அயோத்யா - என்றும், மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் - அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்த்தானம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: - சூரியன், அக்னி முதலான ஒளிவீசும் பொருள்களைக் காட்டிலும் அதிகமான ப்ரகாசம் கொண்டது விஷ்ணுவின் பரமபதம் - என்றும், லைங்க புராணம் - வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்தயாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளவனும், மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்துள்ளவனும், அனைத்து ஜகத்திற்கும் அதிபதியும் ஆகிய விஷ்ணு அந்த உயர்ந்த லோகத்தில் பாகவதர்களால் சூழப்பட்டு உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அந்தமில் பேரின்பத்து அடியார்களான நித்யஸூரிகளுக்கு இருப்பிடமாகவும், ஸர்வேச்வரனுக்கு இன்பம் அளிக்கும் இடமான திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலம்

அந்தமில்லாதோர் நாடு – என்னும்படி உள்ளதும், ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற திருநாமம் கொண்டதும் ஆகிய பரமபதம். (குலவிய பாற்கடலும்) - திருப்பாவை (2) – பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமனடி பாடி – என்பதற்கு ஏற்ப தன்னை அண்டி நிற்கும் தேவர்களுடைய அபயக்குரல் கேட்கும்விதமாக ஸர்வேச்வரன் வந்து திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளும் இடம் என்று சிறந்த ஞானம் கொண்ட அனைவரும் கொண்டாடும்படி உள்ள திருப்பாற்கடல். இப்படியாக ஸர்வேச்வரனால் விரும்பப்படும் இடங்கள்.

வ்யாக்யானம் – (உன்றனக்கெத்தனை இன்பம் தரும்) “ஆநந்தநிலயே சேஷ தல்பே வேங்கட பூதரே”இத்யாதிகளிலும், “ஏஷ நாராயணஸ் ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந நாக பர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்புரிம” இத்யாதிகளிலும், கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மணத்தில் பர்யங்க வித்தையிலும் சொல்லுகிறபடியே திருவேங்கட முடையானுக்கும், திருப்பாற்கடல்நாதனுக்கும், “வான் இளவரசு வைகுந்தக்குட்டனுக்கும்” பர்யங்கமாயிருக்கிற தேவரீருக்கு எவ்வளவாநந்தத்தை கொடுக்கும். இப்படி அவ்வவ ஸ்தலங்கள்தோறும் ஸ்ரீயபதியினுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தாலே வந்த ஆநந்தத்தைமறியுமவர் இவரொருவருமேயிறே. “ரமணாவ நேத்ராய:” என்று இவர் தம்முடைய அவதாரத்துக்கு பூர்வாவதாரமான இளையபெருமானுக்கு அந்த திவ்ய தம்பதிகளுக்குண்டான ஆநந்தத்தோடொத்த ஆநந்தமுண்டாய்த்தென்று சொன்னானிறே ரிஷியும்.

விளக்கம் – (உன்தனக்கு எத்தனை இன்பம் தரும்) - ஆநந்தநிலயே சேஷ தல்பே வேங்கட பூதரே - என்பவற்றிலும், ஸ்ரீஹரிவம்சம் – ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந: நாகபர்யங்கம் உத்ஸ்ருஜ்ய ஹி ஆகதோ மதுராம்புரிம் – திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கையை விட்டு எழுந்த நாராயணன், மதுராவில் அவதரித்தான் – என்றும், கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மணத்தில் உள்ள பர்யங்க வித்தையிலும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவேங்கடமுடையானுக்கும், திருப்பாற்கடல்நாதனுக்கும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-3) – வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் - என்பதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ளவனுக்கும் படுக்கையாக ஆதிசேஷனாகிய உமக்கு எத்தகைய ஆனந்தத்தை அளிக்கும். இவ்விதம் அந்தத் திவ்யதேசங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய

திவ்யமான திருமேனி கொண்டவனுடைய ஆனந்தத்தை அறிபவர் இவர் மட்டுமே ஆவார். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-1-31) – ரமமாணா வநே த்ரய: - அந்த மூவரும் வனத்தில் மகிழ்ந்தபடி இருந்தனர் - என்று இவருடைய முந்தைய அவதாரமாகிய லக்ஷ்மணனுக்கு, அந்தத் திவ்யதம்பதிகளுக்கு ஏற்பட்ட ஆனந்தத்திற்கு ஈடான ஆனந்தம் ஏற்பட்டது என்று வால்மீகீயும் உரைத்தது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (உன்னிணை மலர்த்தாள்) “அநந்தம் ப்ரதமம் ரூபம்” இத்யாதிகளிற்படியே “சுடர் ஒளியாய் நின்ற தன்னுடைய சோதி”யிலே, “வான் இளவரசு வைகுந்தக்குட்டன்” விஷயமாக “நிவாஸ சய்யாஸன பாதுகாம் சுக உபதாந வர்ஷா தபவாரணாதிபி: சரீரபேதை: தவசேஷ தாங்கதை: யதோசிதம் சேஷ இதீரிதே ஜறை:” என்கிறபடியே அநேக சேஷ வருத்திகளிலும் அந்வயித்து, சேஷன் என்னும் திருநாமத்தையுடையராய், “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்கிறபடியே அவதார தசையிலும் பால்யம் தொடங்கி பெருமாள் திருத்தொட்டிலோடு இணைத் தொட்டிலிடாதபோது பள்ளி கொண்டருளாதே, அவர் பக்கலிலே அதிவ்யாமுக்தராய், “முஹூர்த்தம் அபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ” என்று பிரியில் தரியாமையை விண்ணப்பம் செய்து, மஹாரண்யமான தண்டகாரண்யத்திலே சென்று “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று ப்ரார்த்தநா பூர்வகமாக வழுவிலாவடிமைகள் செய்து, நம்பி மூத்தபிரானய் அவதரித்த தசையிலும் அவனை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு போந்து, அங்குத்தைக்கு அந்தரங்கராயிருந்துள்ள தேவரீருடைய பாவநத்வ போக்யத்வங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று போலியாய்ச் சேர்த்தியழகையுமுடைத்தாய் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாய் பரமபோக்யமாயிருந்துள்ள திருவடிகள்.

விளக்கம் - (உன் இணை மலர்த்தாள்) – யாதவாசல மாஹாத்மயம் – அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் – முதலில் ஆதிசேஷனாக இருந்த ரூபம் – என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (3-10-5) – சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் – என்னும்படி, பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-3) – வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் - என்னும்படியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் விஷயமாக, நிவாஸ சய்யாஸன பாதுகாம் சுக உபதாந வர்ஷா தபவாரணாதிபி: சரீரபேதை: தவசேஷ தாங்கதை: யதோசிதம்

சேஷ இதீரிதே ஜநை: - ஸர்வேச்வரனாகிய நீ எங்கு சென்றாலும் சூரியனின் வெப்பமும், மழையும் மேலே விழாமல் தடுக்கும் குடையாகவும்; நீ நிற்கும்போதும், நடக்கும்போதும் பாதுகைகளாகவும்; கணவளரும்போது படுக்கையாகவும்; இப்படியாகச் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு தனது திருமேனியை மாற்றிக் கொண்டு பணி செய்யும் இயல்புடைய ஆதிசேஷன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களில் நிலைநின்று “சேஷன்” என்ற திருநாமத்தை அடைந்தவராகவும். இராமாயணம் பாலகாண்டம் - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - சிறுவயது தொடங்கியே இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் மிகவும் ப்ரியத்துடன் இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப லக்ஷ்மணனாக அவதரித்தபோது பால்யம் தொடங்கியே இராமனுடைய திருத்தொட்டிலை விடாமல் அருகிலேயே திருத்தொட்டில் உள்ளபோதிலும் அதில் கிடக்காமல், இராமன் அருகிலேயே நின்றவரும். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-31) - முஹூர்த்தம் அபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத் த்ருதௌ - (லக்ஷ்மணன் இராமனிடம்கூறுவது) உன்னைப் பிரிந்தால் நானும் சீதையும் நீரிலிருந்து வெளியே வந்த மீனைப் போன்று ஒரு முகூர்த்தம் கூட உயிருடன் இருக்கமாட்டோம் - என்று “பிரிந்தால் உயிர் வாழ இயலாது” என்று விண்ணப்பம் செய்து தண்டகாரணயம் என்ற பெரிய கானகத்தில் இராமனுடன் சென்று, இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - (லக்ஷ்மணன் கூறுவது) நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்று ப்ரார்த்தனை செய்து, எந்தவிதமான தோஷமும் காண இயலாதபடியான கைங்கர்யங்கள் செய்து, ஸர்வேச்வரன் மூத்தவனாக அவதரித்த அந்த நிலையிலும், அவனை விடாமல் தொடர்ந்து சென்று அந்தரங்கமாக இருந்தவரும் ஆகிய உம்முடைய பாபங்கள் போக்கும் புனிதத்தன்மை மற்றும் இனிமை ஆகியவற்றினை வெளிப்படுத்தும் புஷ்பம் போன்றும் மென்மையான இனிமை பொருந்திய திருவடிகள்.

வ்யாக்யானம் - (என்றனக்கும் அது) கீழ்ச்சொன்னபடியே அந்தரங்கராய் ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கிற தேவரீருக்கு அவ்வவ விஷயங்களிலே எத்தனை ப்ரீதியுண்டு அப்படியே, இவ்வளவும் விமுகனாய் அஜ்ஞநாய்ப் போந்த அடியேனுக்கு ஸ்வ விஷயமாயிருந்துள்ள அவ்வளவாநந்தத்தை யுண்டாக்கும். எம்பெருமானாருடைய ஆநந்தம் ப்ரதம பர்வ விஷயமாகையாலே அரையாறுபட்டு,

அமுதனாருடைய ஆனந்தம் சரம பர்வ விஷயமாகையாலே கரை புரண்டு காணுமிருப்பது. (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே (இவையீந்தருளே) எனக்கு புருஷார்த்தம் தேவீருடைய திருவடிகளையாய்விட்டபின்பு அவற்றை தேவீர் தாமே பரகத ஸ்வீகாரமாகக் கொடுத்தருள வேணும். ஈதல் - கொடுத்தல். “எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம் நின் செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து ஒல்லைக் கைம்மா துன்பம் கடிந்த பிரானே அம்மா வடியேன் வேண்டுவதீதே” என்று ப்ரதம பர்வத்தில் நம்மாழ்வாரும் இப்படியே அபேக்ஷித்து அருளினாரிறே.

விளக்கம் - (என்றனக்கும் அது) - இதுவரை உரைத்தபடி அந்தரங்கமான அடிமையாகவும், அனைத்தும் அறிந்தவராகவும் உள்ள உமக்கு அந்த ஸர்வேச்வரன் விஷயங்களில் எத்தனை ப்ரீதி உள்ளதோ அதே போன்று, ஏதும் அறியாதபடி உள்ள எனக்கும் அந்தத் திருவடிகள் விஷயத்தில் அதே அளவு ஆனந்தம் ஏற்படும். எம்பெருமானார் ஆனந்தம் அடைவது என்பது முதல் நிலையான பகவத் விஷயத்தில் என்பதால் அளவுபட்டு இருக்கும், ஆனால் அமுதனாருடைய ஆனந்தம் என்பது இறுதி நிலையைக் குறித்து என்பதால் கடைபுரண்டு ஓடும்படி உள்ளது. (இராமாநுசா) - எம்பெருமானாரே. (இவை ஈந்து அருளே) - எனக்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் என்பது உம்முடைய திருவடிகளே என்று உணர்ந்த பின்னர் அவற்றை நீரே எனக்கு அளித்தருள வேண்டும். திருவாய்மொழி (2-9-1) - எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம் நின் செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து ஒல்லைக் கைம்மா துன்பம் கடிந்த பிரானே அம்மா வடியேன் வேண்டுவதீதே - எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மோக்ஷம் குறித்தும் நாங்கள் உரைக்கமாட்டோம். உன்னுடைய சிவந்த, மேன்மையுடன் கூடிய திருவடித்தாமரைகளை எங்கள் தலைகளில் விரைவாக நீ சேர்ப்பாயாக. நீண்ட துதிக்கை கொண்டதான யானையின் துக்கத்தை நீக்கி உதவி செய்தவனாக, அந்தச் செயல் மூலமே என்னை அடிமை ஆக்கியவனே! அடியேனாகிய நான் எனது ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற பலனாக வேண்டுவது இது மட்டுமே ஆகும் - என்று முதல் நிலையான பகவத் விஷயம் குறித்து நம்மாழ்வாரும் இப்படியே ப்ரார்த்தித்தது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்